HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שמעינן ליה לר"ש. בפ' כל המנחות (לעיל סג:): **מוסר השמן.** תמרי בפ' ולולו מנחות (לעיל עח.) ממנה הבאה מחלה מחלה ומחלה דקיקין מביא לוג שמן ומוסכו לחלות ודקיקין וחלות נותן ומוחה הכהן דקיקין על פני כולן ושאר השמן מחזירו לחלות וגבי כולה דקיקין תניא לעיל מהכהן [סם] מוסחן כמין כי ושאר השמן נאכל לכהנים: **רבי שמעון בן יהודה.** גבי מחלה ומחלה דקיקין תני: **מוסר השמן נאכל לכהנים.** כדין דקיקין הבאים בפני עצמן הלכך ממה שנשאר מוסר על דקיקין נאכל לכהנים: **כי קא מפקפק ליה.** לגלר ממנחת יחיד שאינה באה בלוג להיכן הלכך אמר להו הכי אין לך בה אלא שמן בלבד ולחינו הכי הוא דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון [ג] משחשן כמין כי ומותר השמן נאכל לכהנים אמר ליה רב כהנא לרב אשי והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאמר רבא (ג) א מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום כי קא מסתפקא ליה (סימן יחי"ד בגל"ל לבונ"ה בלו"ג מקמצ"ה) באה בגלל יחיד באה בגלל ציבור לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה לבונה לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה באה בלוג באה בשלשה לוגין לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה קמיצה שאינה טעונה קמיצה לא קא מסתפקא ליה: פירשתי מנחה של עשרונים: תנו רבנן פירשתי מנחה (ד) וקבעתי בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא מנחה של ששים עשרונים דברי חכמים רבי אומר ב יביא מנחות של עשרונים מאחד ועד ששים שהן אלף ושמונה מאות ושלשים ועד ששים שהן תשעה אלפים ומאה חמשים במאי קא מיפלגי אמר רב חסדא במותר להכנים חולין לעזרה קא מיפלגי רבי סבר (ה) אסור להכנים חולין לעזרה ורבנן סברי מותר להכנים חולין לעזרה רבא אמר דכולי עלמא (ו) אסור להכנים חולין לעזרה והכא במותר לערב חובה בנדבה קא מיפלגי רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה ורבי סבר אסור לערב חובה בנדבה אמר ליה אביי לרבא לרבנן דאמרי מותר לערב חובה בנדבה הא בעינן שני קמצים דקמיץ והדר קמיץ או קא קמיץ מחובה אנדבה ומנדבה אחובה דתלי ליה (ז) בדעת כהן דאמר כל היכא דמטא ידא דכהן השתא חובה ולבסוף נדבה ואקטורי היכי מקטר ליקטר נדבה ברישא דחובה היכי מקטר לה דלמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים (ח) ואמר מר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן ליקטר חובה ברישא דנדבה היכי מקטר לה ודלמא ומרקיקין וקא קמיץ מחלות ארקיקין ומרקיקין אחלות שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר (ט) אם קמיץ ועלה בידו מאחד על שניהם יצא והא איכא מותר שמן דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר מותר השמן מחזירו לחלות אי כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל לכהנים כרבי שמעון בן יהודה דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון (י) משחשן כמין כי ומותר השמן נאכל לכהנים אמר ליה רב כהנא לרב אשי והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאמר רבא (יא) מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום כי קא מסתפקא ליה (סימן יחי"ד בגל"ל לבונ"ה בלו"ג מקמצ"ה) באה בגלל יחיד באה בגלל ציבור לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה לבונה לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה באה בלוג באה בשלשה לוגין לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה קמיצה שאינה טעונה קמיצה לא קא מסתפקא ליה: פירשתי מנחה של עשרונים: תנו רבנן פירשתי מנחה (יב) וקבעתי בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא מנחה של ששים עשרונים דברי חכמים רבי אומר (יג) יביא מנחות של עשרונים מאחד ועד ששים שהן אלף ושמונה מאות ושלשים ועד ששים שהן תשעה אלפים ומאה חמשים במאי קא מיפלגי אמר רב חסדא במותר להכנים חולין לעזרה קא מיפלגי רבי סבר (יד) אסור להכנים חולין לעזרה ורבנן סברי מותר להכנים חולין לעזרה רבא אמר דכולי עלמא (טו) אסור להכנים חולין לעזרה והכא במותר לערב חובה בנדבה קא מיפלגי רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה ורבי סבר אסור לערב חובה בנדבה אמר ליה אביי לרבא לרבנן דאמרי מותר לערב חובה בנדבה הא בעינן שני קמצים דקמיץ והדר קמיץ או קא קמיץ מחובה אנדבה ומנדבה אחובה דתלי ליה (טז) בדעת כהן דאמר כל היכא דמטא ידא דכהן השתא חובה ולבסוף נדבה ואקטורי היכי מקטר ליקטר נדבה ברישא דחובה היכי מקטר לה דלמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים (יז) ואמר מר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן ליקטר חובה ברישא דנדבה היכי מקטר לה ודלמא

ברבי שמעון בן יהודה. ומש"ה תמר מחי סלקא דעתך דמקשה דקתמרינן דחי מחנה חלות ומחנה דקיקין מותר השמן מחזירו לחלות הא לא מסכחן בפ' ולולו מנחות (לעיל עה.) דרבי שמעון דחי ליה לחי סברא ומנא יהא כהנה דקיקין דשאר השמן נאכל להכהנים וי"ל משום דרבנן דפליגי מרבי שמעון בן יהודה הכא סבירא להו במותר השמן מחזירו לחלות ולגיבא דרבי שמעון קאמרי להא קאני מנחה הבאה מחלה חלות ומחנה דקיקין ומחן שמעת ליה לחי ליה לחי סברא דרבי שמעון: **שהן אלף ושמונה מאות ושלשים.** כילד קא בידך מחלד ועד ששים ולקח מחילתן לקופן עד החמצע כגון אחד ושמים הם ס"ת ושלש ושמים הם ס"ת ושלש וע"ח הם ס"ת כן ממנה עד שלשים ושלשים ושלשים ואחד נמי הם ס"ת ויעלה לך שלשים פעמים ס"ת וכן עולה למנות פריס חמג דעולין לשמעים כילד ז' וי"ג הם עשריס וכן ח' וי"ח הם עשריס וכן ט' וי"ט הם כ' וי' הרי שמעים:

במותר להכנים חולין לעזרה קמיפלגי. ולא מיתוקמא אלא כרבנן דאמרי למנחה של ששים עשרון ששים נוגין דאי כרבי אליעזר בן יעקב דאמר אין לה אלא נוגה היכי מיתכסרה כיון דאיערב חולין בהדה הא אינה לריצוי ומשום דלאחר שמושחן השיריים נאכל להכנים. והשתא אי אכלי כהנים לשיריים שמא מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר דצריך להחזירו לחלות ולא למיכליה כהנים: א"ל (ק"ל) [ס"ל] כר"ש בן יהודה. דאמר דהיכא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין אין מחזיר המותר לחלות אלא נאכל לכהנים הילכך ממה נפשך נאכל לכהנים: והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאיכא למימר במנחת נסכים נדר ולייתי מנחת נסכים ואמאי לא קא חשיב נמי הא ולייתי ר' מיני מנחות ואמאי קא אמר חמשתן ותו לא: דאמר רבא מתנדב אדם. דיכול להביא מנחת נסכים לחודיה בלא זבח והואיל דמצי למיתי איכא למיחש דהא נדר: א"ל להא ודאי ליכא לספוקי כי קא מספקא ליה דידע דמידי דבאה יחיד ולא באה צבור נדר דהיינו אחד מה' מנחות אבל נסכין דבאין נמי בצבור פשיטא ליה דלא נדר: ופשיטא ליה נמי דלא נדר מידי דבא בגלל זבח ולא מידי דלא טעון לבונה ולא מידי דבציבא ג' לוגין שמן ולא מידי דלא טעון קמיצה דהיינו מנחת נסכים דכולה כליל ואית בה בה כל הני: פירשתי מנחה של עשרונים. דיירדע איזו מנחה נדר אבל מספקא ליה כמה עשרונים נדר במנחה: יביא

ומרקיקין ואחלות שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר (כ) אם קמיץ ועלה בידו מאחד על שניהם יצא והא איכא מותר שמן דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר מותר השמן מחזירו לחלות אי כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל לכהנים כרבי שמעון בן יהודה דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון (כא) משחשן כמין כי ומותר השמן נאכל לכהנים אמר ליה רב כהנא לרב אשי והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאמר רבא (כב) מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום כי קא מסתפקא ליה (סימן יחי"ד בגל"ל לבונ"ה בלו"ג מקמצ"ה) באה בגלל יחיד באה בגלל ציבור לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה באה בגלל עצמה באה בגלל זבח לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה לבונה שאינה טעונה לבונה לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה באה בלוג באה בשלשה לוגין לא מסתפקא ליה כי קא מסתפקא ליה טעונה קמיצה שאינה טעונה קמיצה לא קא מסתפקא ליה: פירשתי מנחה של עשרונים: תנו רבנן פירשתי מנחה (כג) וקבעתי בכלי אחד של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא מנחה של ששים עשרונים דברי חכמים רבי אומר (כד) יביא מנחות של עשרונים מאחד ועד ששים שהן אלף ושמונה מאות ושלשים ועד ששים שהן תשעה אלפים ומאה חמשים במאי קא מיפלגי אמר רב חסדא במותר להכנים חולין לעזרה קא מיפלגי רבי סבר (כה) אסור להכנים חולין לעזרה ורבנן סברי מותר להכנים חולין לעזרה רבא אמר דכולי עלמא (כו) אסור להכנים חולין לעזרה והכא במותר לערב חובה בנדבה קא מיפלגי רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה ורבי סבר אסור לערב חובה בנדבה אמר ליה אביי לרבא לרבנן דאמרי מותר לערב חובה בנדבה הא בעינן שני קמצים דקמיץ והדר קמיץ או קא קמיץ מחובה אנדבה ומנדבה אחובה דתלי ליה (כז) בדעת כהן דאמר כל היכא דמטא ידא דכהן השתא חובה ולבסוף נדבה ואקטורי היכי מקטר ליקטר נדבה ברישא דחובה היכי מקטר לה דלמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים (כח) ואמר מר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן ליקטר חובה ברישא דנדבה היכי מקטר לה ודלמא

כרבי שמעון בן יהודה. ומש"ה תמר מחי סלקא דעתך דמקשה דקתמרינן דחי מחנה חלות ומחנה דקיקין מותר השמן מחזירו לחלות הא לא מסכחן בפ' ולולו מנחות (לעיל עה.) דרבי שמעון דחי ליה לחי סברא ומנא יהא כהנה דקיקין דשאר השמן נאכל להכהנים וי"ל משום דרבנן דפליגי מרבי שמעון בן יהודה הכא סבירא להו במותר השמן מחזירו לחלות ולגיבא דרבי שמעון קאמרי להא קאני מנחה הבאה מחלה חלות ומחנה דקיקין ומחן שמעת ליה לחי ליה לחי סברא דרבי שמעון: **שהן אלף ושמונה מאות ושלשים.** כילד קא בידך מחלד ועד ששים ולקח מחילתן לקופן עד החמצע כגון אחד ושמים הם ס"ת ושלש ושמים הם ס"ת ושלש וע"ח הם ס"ת כן ממנה עד שלשים ושלשים ושלשים ואחד נמי הם ס"ת ויעלה לך שלשים פעמים ס"ת וכן עולה למנות פריס חמג דעולין לשמעים כילד ז' וי"ג הם עשריס וכן ח' וי"ח הם עשריס וכן ט' וי"ט הם כ' וי' הרי שמעים:

במותר להכנים חולין לעזרה קמיפלגי. ולא מיתוקמא אלא כרבנן דאמרי למנחה של ששים עשרון ששים נוגין דאי כרבי אליעזר בן יעקב דאמר אין לה אלא נוגה היכי מיתכסרה כיון דאיערב חולין בהדה הא אינה לריצוי ומשום דלאחר שמושחן השיריים נאכל להכנים. והשתא אי אכלי כהנים לשיריים שמא מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר דצריך להחזירו לחלות ולא למיכליה כהנים: א"ל (ק"ל) [ס"ל] כר"ש בן יהודה. דאמר דהיכא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין אין מחזיר המותר לחלות אלא נאכל לכהנים הילכך ממה נפשך נאכל לכהנים: והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאיכא למימר במנחת נסכים נדר ולייתי מנחת נסכים ואמאי לא קא חשיב נמי הא ולייתי ר' מיני מנחות ואמאי קא אמר חמשתן ותו לא: דאמר רבא מתנדב אדם. דיכול להביא מנחת נסכים לחודיה בלא זבח והואיל דמצי למיתי איכא למיחש דהא נדר: א"ל להא ודאי ליכא לספוקי כי קא מספקא ליה דידע דמידי דבאה יחיד ולא באה צבור נדר דהיינו אחד מה' מנחות אבל נסכין דבאין נמי בצבור פשיטא ליה דלא נדר: ופשיטא ליה נמי דלא נדר מידי דבא בגלל זבח ולא מידי דלא טעון לבונה ולא מידי דבציבא ג' לוגין שמן ולא מידי דלא טעון קמיצה דהיינו מנחת נסכים דכולה כליל ואית בה בה כל הני: פירשתי מנחה של עשרונים. דיירדע איזו מנחה נדר אבל מספקא ליה כמה עשרונים נדר במנחה: יביא

מחצון שנדרתי יהא לנדבי ונדבה הא לא קשיא דקציעות המנחה (כט) מילתא היא ולא מצי לאימויי בכלי אחד פחות ממה שקבע בו: **מוסר לערב חובה בנדבה.** הלכך מייתי ס' עשרונות ויאמר כפי מה שנדרתי יהו למחצתי והשאר נדבה: **שני קמיצים.** תד למחצה ותד לנדבה: **ומשני דקמיץ.** שני קמיצים: **כל היכא דמטי ידיה דכהן השתא.** בקומץ ראשון יהא מחצה ובקומץ שני יהיה כל היכא דמטו ידיה בקומץ מחצון תהא נדבה: **ללמא**

ו א מיי' פי"ד מהלכות מעה"ק הלכה ו:
ז ב מיי' שם פי"ו הלכה ח
וע"ש בכ"מ:
ח ג מיי' פ"ג מהלכות שתיטה הלכה ג ופ"ל מהלכות מחוסרי כפרה הלכה ז:

רבינו גרשום

על דקיקין ומרקיקין אחלות דהא קמיץ ב' קמצין: א"ל ודאי מצי למקמץ מחלות לחודיהו ארקיקין דשמעי ליה לר' שמעון בברייתא דאמר ודאי היכא דנדר מחצה חלות ומחצה רקיקין ומרקיקין אחלות: והא איכא מותר שמן דאמרי' בפרקא דלעיל דכשמביא חלות ורקיקין נותן חציי לוג לחלות וחציי לוג לרקיקין וחלות שנתנין בלילה ורקיקין אין נותנין אלא משיחה דכדאמרי' מושחן כמין כי יוצי ומותר השמן שנשתייר מחציי לוג של רקיקין אותו מותר מחזירו לחלות והשתא כי מספקא ליה אי כולן רקיקין אמר אי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר היכי עביד מאותו מותר שמן דבעי להחזיר לחלות לאחר משיחת רקיקין דאי מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר צריך להחזיר המותר לחלות. אי כולהו רקיקין אמר מותר השמן נאכל לכהנים דלאחר שמושחן השיריים נאכל לכהנים. והשתא אי אכלי כהנים לשיריים שמא מחצה חלות ומחצה רקיקין אמר דצריך להחזירו לחלות ולא למיכליה כהנים: א"ל (ק"ל) [ס"ל] כר"ש בן יהודה. דאמר דהיכא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין אין מחזיר המותר לחלות אלא נאכל לכהנים הילכך ממה נפשך נאכל לכהנים: והא איכא לספוקה במנחת נסכים דאיכא למימר במנחת נסכים נדר ולייתי מנחת נסכים ואמאי לא קא חשיב נמי הא ולייתי ר' מיני מנחות ואמאי קא אמר חמשתן ותו לא: דאמר רבא מתנדב אדם. דיכול להביא מנחת נסכים לחודיה בלא זבח והואיל דמצי למיתי איכא למיחש דהא נדר: א"ל להא ודאי ליכא לספוקי כי קא מספקא ליה דידע דמידי דבאה יחיד ולא באה צבור נדר דהיינו אחד מה' מנחות אבל נסכין דבאין נמי בצבור פשיטא ליה דלא נדר: ופשיטא ליה נמי דלא נדר מידי דבא בגלל זבח ולא מידי דלא טעון לבונה ולא מידי דבציבא ג' לוגין שמן ולא מידי דלא טעון קמיצה דהיינו מנחת נסכים דכולה כליל ואית בה בה כל הני: פירשתי מנחה של עשרונים. דיירדע איזו מנחה נדר אבל מספקא ליה כמה עשרונים נדר במנחה: יביא

הגהות הב"ח

(א) גמ' א מ"ר פירשתי מנחה של עשרונים וקבעתי בכלי אחד ואיני יודע: (ב) רש"י ד"ה כי קא מספקא וכו' ולהכי נודע שלח:

מוסף רש"י

מושחן. שלישים כמין כי. חות יוניות ועפיחי כמין ס"ת כספרים גדול מלמנע (לעיל חל:) **מתנדב אדם מנחת נסכים.** שלח אמרם נסכים. (לעיל קד:) ואע"ג שלח אמרם תורה מנחת נסכי שלח נסכים בגלל זבח, היכא דפריס פריס (זבחים פד.). **אסור להכניס חולין לעזרה.** ולכשיגיע, ובפיפלי כי ירחק ממך המקום ונשא (דברים יב) בירושלם מקום אשר יבחר זובח ואי אתה זובח בקיבוץ מקום אחד חולין שלך, והוא הדין לכל שנאת חולין בעזרה שלמות, אי נמי מדכתיב לשמה שלמות, מכאן ליה דעומד בשמה שלמות חולין בירושלם ומקריב שלמים בעזרה ומקריב שלמים בירושלם ומקריב שלמים בעזרה (שם ב"ב פא:). **שירים שחסרו.** שנתמזגו מהן אין מקטירין. דתניא (מנחות דף ט.) מן המנחה פרט לשחסרה היא או שחסר קומצה (יומא מז:).

שיטה מקובצת

גמ' ת"ר פירשתי מנחה של עשרונים וקבעתי: שם שהן אלף וכו' ני"ב אש"ל סימן: שם שהם תשעה אלפים וכו' ני"ב תמ"ח סימן: שם רבי סבר אסור להכניס ני"ב עי' תוס' לעיל דף פ ע"ב: רש"י ד"ה ר"ש בן יהודה כו' קאי דמותר השמן והד"א: ד"ה כי קא מספקא כו' לנדר ממנחת יחיד: בא"ד והיינו הנך חמש מנחות דנדבה דאינן: ד"ה של עשרונים מאחד כו' ובאידך שלשה ובאידך וכו' וכן עד ששים: ד"ה פירשתי עשרונות כו' של ששים שהם עשרונות: ד"ה רבנן סברי כו' היכי משתריא דהא: ד"ה מותר לערב כו' הלכך מייתי ששים עשרונות בחד מנא ויאמר כפי מה שנדרתי יהא לחובתי: תד"ה כר"ש בן יהודה כו' ומנא ידע דלמא הוי בכולה דקיקין דשאר השמן נאכל לכהנים:

ס' עשרון בכלי אחד. ויש בכלל המרובה המועט וסבירא ליה לתנא קמא קטן והביא גדול יצא ור' סבירא ליה דלא יצא ואיירי כגון דקבעם בכלי הילכך קאמר יביא מנחה של עשרונים בס' כלים מאחד ועד ס'. בכלי אחד חד עשרון ובאחד שנים ובשלישי ג' וכן עד ס' דהשתא איזה שנדר הא איתיה לחוד בכליו. פירשתי ואיני יודע איזה מהם פירשתי דאינו יודע מאיזה מין של חמש מנחות ואינו יודע כמה עשרונים במנחה יביא מכל מין ס' בכלי אחד שהן עולין ג' מאות: ר"א מכל מין צריך להביא מאחד ועד ס'. ומין אחד מאחד ועד ס' עולין לאלף ושמונה מאות ושלשים אם תרצה להשבון קח זה סימן בידך מכל חשבון שתרצה להלקן כך. כגון אלו מאחד ועד ששים אמור ס' פעמים ס' ואל תחשוב אלא המחצית ל' פעמים ס' הן ושוב חזור מאי' ועד ששים ושמים הם ד' פעמים עשרה ולכל עשרה מותירים חמשה הרי שלשים והוי אלף ושמונה מאות ושלשים: רבנן סברי מותר להכניס חולין לעזרה. וקא מייתי ס' לחדר בחד מנא ומתני ואמר הכי אם עשר נדרתי יהו חולין וקומץ קומץ אחד ואותו קומץ הוי לחובתו ואי מכניס כולהו ס' בעזרה ליית לי בה. דאי דמותר (לערב) [להכניס חולין] בעזרה ומה דמתערבי חובה בחולין ליית לן בה דאי חולין כהנים אכלי להו בקדשים: ור' סבר אסור להכניס חולין בעזרה. והילכך מתני ואמר הכי אי עשר נדרתי יהו העשר שבכלי אחד לחובתי והשאר יהיו נדבה ואותן עשר הא הוו בכלי אחד קטן ואי גדול איכא גדול: רבנן סברי מותר לערב חובה בנדבה. והכי מתני אי עשר נדרתי יהו עשר שבתוך אלו ס' לחובתי והשאר נדבה. ואי קמיץ מחובה אנדבה כו'. דהא מתערבי אהדדי: דמטא ידא דכהן חובה והאחד נדבה: דילמא כולה מנחה של ס' עשרון חובה דחיישינן דס' נדר וחסרו להו שירים דכיון דקא קמיץ לשון חובה ברישא הך דקא קמיץ לבסוף לשם נדבה לא צריך דבילמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים בין קמיצת חובה לקטרת קודם של נדבה ואשתכח דקא חסרו שירים שהרי חסרו אותו קומץ דמקטיר לשום נדבה והלכך היאך מצי הדר מקטיר לקומץ דחובה דאמר מר וכו': ליקטר דחובה ברישא ההוא קומץ דנדבה היכי מקטיר ליה (ג) דילמא כולה חובה היא. וכל שממנו לאישים השאר הרי הוא בטל ולקטירה. והשתא ליכא למימר שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה כיון דקמץ לשום חובה הקטיר מיד לשום חובה קודם דקמץ לשם נדבה ולא חסרו בין קמיצה להקטרה. וקא ס"ד דאפי' קמץ אותו קומץ דנדבה מקמי דלקטר קומץ דחובה ליכא למימר דחסרו להו שירים. דהואיל דאמרי' דאותו חובה ברישא כיון דאתי קומץ לנדבה קאי בעיניה בשעת הקטרת קומץ דחובה אע"ג דמקמץ לא חשבינן כמאן דחסרי שירים: א"ל לעולם מקטר דחובה ברישא והכי אפשר ליה בתקנה כגון דמסיק אותו קומץ דנדבה לשום עצים ולא לשום קומץ דהשתא אי אמרת דשירים ניתנו לא עבד בבל דקטיר בדר' דבין אית להו דר' אליעזר בו' ליה דר' אליעזר לאסוקי לשום עצים ור' ליה דר' אליעזר ולהכי אמר דליתי בר' דהא דלא מייתי ס' לחודיהו בחד מנא לאו משום לערב אלא משום דלא מצי מסיק השיריים לשום עצים. ודבין סברי דמסיק ומתני הכי אי כולה חובה הוי קמץ קומץ שני דנדבה ליהוי כעצים דעלמא ואי לא ליהוי לשום נדבה: אמר אי ס"ד כו'. א"כ דסבירא ליה לר' דמותר לערב אמאי קא מחייב לאיתויי מא' ועד ס' בבציר מהכי סגיא דאפשר דמיתני שיתפי עשרונים בחד מנא וחד עשרון בחד מנא וזוטא ומנא להו כוסף הכלי הגדול שבו ס' והכלי הקטן שבו האחד כדי שיהיו נוגעין סולתן במעט וקמיץ מן הגדול חד קומץ ומן הקטן חד קומץ ומתני ואמר הכי אי ס' נדרתי יהו אלו ס' לחובתי ואידך קומץ דקטן ושיריו יהיו לנדבה ואי עשר לחוד נדרתי יהו עשר מן ס' לחובתי והשאר יהו לנדבה והקומץ של כלי קטן שהוא נדבה יהא פותר נמי על השאר דנדבה דיש בכלי גדול דהא נגעי פורתא אהדדי ולהא ליכא למיחש

ג) שיין לעיל ג.